

Refleksjon rundt en hvit stein

Hver vår og hver høst renner smeltevann og regn over berget og ned i ørsmå sprekker i overflaten. Det blir kaldt og vannet fryser, det blir mildt og vannet smelter. Isen utvider sprekkenes, gjør dem lengre og dypere. Den graver seg inn i steinlagene.

Berget er som sidene i en bok. Lyse og mørke spor. Millioner av år stivnet i en form. Tid som er presset sammen.

En vårkveld kan ikke berget holde de ytterste lagene fast lenger. Glipene blir for store. Isen presser for hardt i sprekkenes. Berget løsner i kantene, det mister seg selv. Et ras av stein i skogen denne kvelden.

Steinen blir en stein blant andre steiner. Den forsvinner i skyggene.

En høstkveld blir den funnet. Den løftes opp fra skogbunnen. Varme hender bærer den ut fra skogen og inn i et hus. Der begynner å den leve et nytt liv. Et annet landskap tar form.